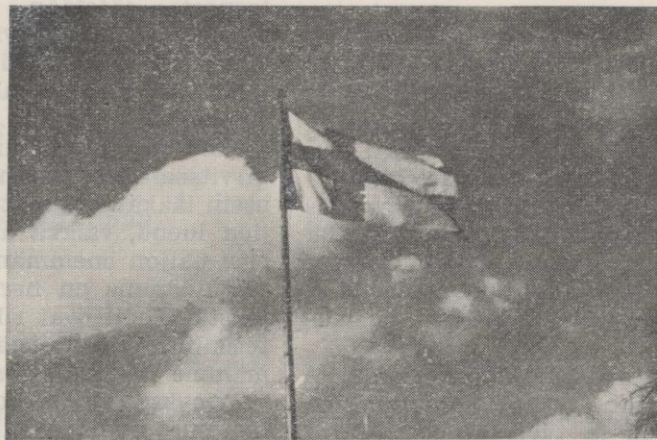

ELÄMÄN LEIPÄ

Pirtin Ylempi

„Ja ristin lipun juurella
me taistelemme ilolla,
seuraamme Karitsaa...”

NURMEKSEN EVANKELISEN KANSANOPISTON TOVERILIITON LEHTI

1949

Irtonumerot 30 mk

N:o 3—4.

ELÄMÄN LEIPÄ.

Olemme seuranneet kotoisen viljapellon kasvun edistymistä ja hartain toivein odotamme hyvää satoa. Kuinka paljon se merkitseekään! Niin tärkeää kuin meille onkin rukiinen leipämme, älkäämme koskaan niin kiinnittäkö sydäntämme kuitenkaan näihin aineellisiin, että unohtaisimme sen, mitä Vapahtajamme sanoo Johanneksen evankeliumin kuudennessa luvussa:

»Sillä Jumalan leipä on se, joka tulee alas taivaasta ja antaa maailmalle elämän... Minä olen elämän leipä; joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.»

Jeesus oli suorittanut ravitsemisihmeensä, viidellä leivällä ja kahdella kalalla ruokkinut viisituhatta miestä. Kansanjoukko oli suuresti ihastunut häneen. He tahtoivat tehdä hänet kuninkaakseen. Ja kun Jeesus vetäytyi pois järven toiselle puolelle erämaahan, seurasi kansa häntä sinnekin. Jeesus alkaa puhua heille osoittaen, että heidän innostuksensa on väärää. Tärkeintä on se leipä, joka taivaasta tulee alas.

Nuo ravitsemisihmeeseen ihastuneet kansanjoukot ovat meidänkin aikamme kansanjoukkoja. Aineellinen on useimmille tärkeintä tavoiteltavaa. Mikä ääretön taistelu rahasta ja muista omaisuuksista! Sen takia tehdään murhia ja petoksia, sukulaiset riitelevät ja naapurit kadehtivat toisiansa. Mikä yksimielisyys niin rikkailla kuin köyhilläkin rahan jumaloimisessa! — Kirkot ammottavat tyhjinä, ihmisillä ei ole aikaa. Työtä, kiirettä, rahaa — ja nautintoja!

Yleisesti kuvitellaan, että jos ulkonaiset olosuhteet saadaan hyviksi, niin ihminen tulee onnelliseksi ja tyytyväiseksi. Mutta milloin ihminen on siten tullut onnelliseksi? — Ei koskaan.

Luin taannoin jostain erästä kuuluisasta näyttelijästä, joka oli saavuttanut mainetta ja ihailua kautta maailman. Ja maallista omaisuutta vaikka kuinka paljon. Erään ehkä hänen elämänsä onnistuneimman näytännön jälkeen yleisö taputti käsiään turhaan saadakseen nähdä vielä näyttelijän ja osoittaakseen kiitostaan. Häntä ei vain kuulunut. Vihdoin teatterinjohtaja löysi hänet pukeutumishuonees-

taan itsemurhan tehneenä, ja pöydällä oli kirje, jossa oli kirjoitettu: »Olen saanut elämältä kaiken, mitä olen osannut odottaa, rikkautta ja kunniaa yllin kyllin. Mutta jos elämällä ei ole muuta annettavana, ei kannata elää.»

Vapahtajamme puhui taitavasta maanviljelijästä, joka koko sydämeästään oli antautunut maansa viljelemiseen. Hän hoiti maansa hyvin, muokkasi ja lannoitti. Ja saikin lopulta maansa kasvamaan aivan erinomaisesti. Hän ajatteli siten pääsevänsä sisäiseen rauhaan ja tyytyväisyyteen. Kun maa kasvoi täydeltään, luuli hän saaneensa kyllikseen, mitä tarvitsikin. Ja hän sanoi sielulle: »Sielu, nyt sinulla on kylin hyvää, nauti lepoa ja iloitse!» — Mutta iloa ei tullutkaan. Tuli sensijaan pettymys. Sielulla ei ollutkaan kyllin. Tuli kuoleman ajatus: »Sinä mieletön, tänä yönä vaaditaan sinulta sinun sielusi». Oli leipää yllin kyllin, oli kaikkea, mutta sielu oli jäänyt ruokkimatta. Sielun tarpeet oli tyydyttämättä.

Tämä on monen ihmisen erehdys. Sielun tarpeet jätetään huomioonottamatta. Kaikkien heidän hyvienkin harrastustensa yllä kuuluu silloin: Sinä mieletön, sinä mieletön. — Jospa kuulisimme ja pysähtyisimme!

Niinkuin ruumiimme tarvitsee hoitoa, tarvitsee sitä sielummekin. Me käymme usein lääkärissä, mutta vähän sielunhoitajien luona, vaikka aihetta jälkimmäiseen olisi paljon enemmän.

Elämämme on hermostunutta ja rikkinäistä. Kodit ovat rikkinäisiä ja koko yhteiskunta rikkinäistä, kun sisäinen elämämme on epäjärjestyksessä. Suurin osa väsymyksestämme johtuu sielun elämän hoitamattomuudesta, eikä suinkaan ruumiillisista ponnistuksista.

Ihminen on luotu Jumalan yhteyteen. Sisäinen elämämme pääsee järjestykseensä vain, kun yhteys Jumalaan on selvä. Se yhteys saavutetaan Jumalan armosta Kristuksessa. Ristin pitää päästä eläväksi todellisuudeksi, hallitsemaan koko elämäämme.

Apostoli sanoo: »Sydän saa vahvistusta armosta eikä ruuista.» (Hebr. 13: 9).

E. J. Honkanen.

Nurmeksen Evankelisen Kansanopiston Toveriliiton lehti

N:o 3—4

Päätoimittaja: Past. T. Salomaa

1949

Ei syyllisyyttä.

Voi syyllisyyttä!

*On paino rinnassa huokaavassa,
on poltto tunnossa tuskaisassa.*

*Ei jätä, armahda uupuvaa,
ei rauhaa saa.*

Voi syyllisyyttä!

*Se voimaa helvetin vuosta juo:
ei poltto lienny, min saatti tuo,
ei ennen lienny kuin sovittaa
sen veri saa.*

Ei syyllisyyttä!

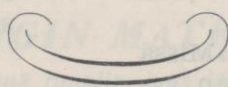
Sen veri ristillä kerran pesi.

*On todistuksena kasteen vesi
ja sana sille, ken uskoo vaan
Vapahtajaan.*

Ei syyllisyyttä!

*Sen onnen oikeinko käsittäisin
ja yksin turvahan armon jäisin,
kuin lapsi säikkyvä Isän luo,
mi suojan suo.*

Eevi Kuvaja.

Rakkaat toveriliittolaiset!

Lähetän teille jokaiselle tervehdykseni tämän lehtemme riveillä. Meitä toveriliittolaisia on jo monta ja vain harvoja saatavata henkilökohtaisesti. Siksi tämä lehtemme onkin erittäin hyvä »yhdistäjä». Tämän välityksellä saamme tervehtiä toisiamme ja tietää opistomme kuulumiset.

Eteeni avautuvat sanat, joita en ole aiemmin huomannut: »Katso, talvi on väistynyt. — Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut. — Köynnökset ovat kukassa ja tuoksuavat. — Ottakaamme ketut kiinni, pienet ketut, jotka viinitarhoja turmelevat, sillä viinitarhamme ovat kukassa.» Kork. v. 2: 11—15.

Tosiaankin, talvi on väistynyt taas kevään tieltä. Kohta on kesä, kohta kukkaset kukoistavat ja tuoksuavat. Me aivan kuin näemme, kuinka luonto herää elämään kaikkialla ja suloinen tuoksu leviää ympäristöön. Kuinka kaunis onkaan kukkiva puutarha!

Kaunista on myös katsella nuorta ihmistä, jonka hengenelämä on elävää, jonka sydämessä kukkii puutarha. Hänestäkin voidaan sanoa, että hän levittää hyvää tuoksua ympäristönsä, Kristuksen tuoksua, joka on monelle elämäksi, kuten raamatussa sanotaan.

Ehkä opistossa ollessa monen sydän oli tämänlainen. Hengellinen elämä oli elävää Sanan ja uskovaisten ystävien seurassa. Sitten jouduimme yksin maailman keskelle. Sinä et tarpeeksi varjellutkaan sydämesi puutarhaa. Et kulkenut Sanan valossa. Et pyytänyt Jumalaa ohjaamaan itseäsi, että olisit erottanut hyvän ja pahan. Ja niin »pienet ketut» pääsivät turmelemaan kaiken. Edellä kirjoittamassani Sanan kohdassa kehoitetaan meitä pitämään näitä »pieniä kettuja» silmällä. Siis sellaisia syntejä, mitkä ihmisten mielestä usein ovat hyvin vähäpätöisiä, mutta ne kuitenkin ovat tarpeeksi suuria sammuttamaan Pyhän Hengen sydämeistämme ja vähitellen vetämään meidät yhä kauemmas, pois Jumalasta.

Niitä pieniä syntejä on paljon. Mainitsen muutamia sellaisia: tyytymättömyys, jota seuraa kiittämättömyys, epäusko ja löysä suhtautuminen viattomilta näyttäviin maallisiin huvituksiin, joka sammuttaa hengenelämän.

Eräs uskovainen on sanonut: »Missä maailman henki pääsee puhaltamaan sy-

dämen puutarhaan, siellä hengellisen elämän parhaat kukkaset kuihtuvat».

»Ottakaamme ketut kiinni, jotka viinitarhojamme turmelevat, sillä viinitarhamme ovat kukassa.»

Jospa joka päivä noudattaisimme tätä ohjetta! Jospa varjelisimme sydämemme puutarhaa kaikilta sinne tunkeilevilta kiusauksilta! Sillä Jumalan ehdoton tahto on, että Hänen omansa eivät tee syntiä. Muis-takaamme tämä elämässämme joka hetki. Me olemme kyllä luonnostamme syntisiä ja turmeltuneita, mutta on eri asia olla syntinen ja tehdä syntiä. Minkälainen on sinun tahtosi suhde syntiin? Millainen on tahtosi syntiin, sellainen on myös suhteesi Jumalaan! Suruton ihminen rikkoo rohkeasti Jumalan käskyt, ajattelematta syntinsä seurauksia. Omatunto nukkuu. Herännyttä ihmistä peloittaa ehdoin tahdoin synnin teko. Hän tietää, että jos hän vähänkään antaa sille valtaa, syttyy se yhä suuremmaksi. Siksi hän aina sotii syntiä vastaan.

Kirkastukoon sinulle nyt, ellei aiemmin liene kirkastunut, Jeesus Vapahtajaksi, syntiesi sovittajaksi, silloin alkaa synnin rakkaus sydämessäsi sammua. Silloin sydämesi aukeaa Jeesuksen rakkaudelle ja Pyhä Henki synnyttää sydämeesi uuden mielen, ja silloin sinä et enää tahdo tehdä syntiä.

Ethän tahdo jalkoihisi polkea Hänen lunastusvertansa? Ethän tahdo ylenkatsoa Hänen rakkauttansa?

Onnellinen se, joka tarpeeksi aikaisin ottaa »ketut kiinni», jottei synti vallallaan turmele suhdetta Jumalaan.

Siksi tahdonkin sinulle, entinen opistolainen, sanoa: irti kaikesta synnistä ja pakene katuvana Jeesuksen luo! Anna Hänen sovintoverensä vapauttaa sinut kaikista synneistä. Silloin sinä saat alkaa, joka päivä, elämän Jeesuksen ja Sanan turvissa.

»Kun kanssain vain Sä kuljet,
niin turvallista on;
Kun helmaas hellään suljet,
on pelko mahdoton.
Siis, Paimen, täällä tiellä
mua kaitse laumassas,
siks' kunnes kerran siellä
saan rauhan helmassas.»

Siiri-Elma.

Tarjotkaa PIRTIN VIESTIA tuttavillenne!

Jaakobin paini.

MATKAMUISTO.

Kaukana oli Katri sieltä, missä viime talvena oli saanut elää rikkaita tuokioita. Kaukana opistokodista, jonka muistelemisen aiheutti nytkin kumman kirvelyn silmäkulmassa. Oli ikävä sinne, missä oli helppoa elää.

Katri oli tänään joutunut pellolle hajoittelemaan ojamultia. Kevätkesän kuumuus ja sateettomuus oli muuttanut saven hauraaksi, valkeaksi pölyksi. Aurinko poltti Katrin hikisiä jäseniä. Rakot kämmenissä suurenivat ja käsivarsien lihakset tuntuivat lyijynraskailta. Kuinka nyt uuvuttikin niin?

Vielä oli jaksettava ainakin tämän ojan päähän. Katri muisteli Sionin kanteleen laulun sanoja: »Kun päivin työssä puuhailen Sua Jeesus muistan vain, kun kannoit päivän kuorman ja helteen puolestain. — Mik' oisi muuten raskasta ja varsin vaikeaa, sen armos mieluisaksi ja helpoks' muodostaa. Kun työhön ryhtyessä mä muistin mielessäin: 'Tään teenkin Jeesukselle', on helppo tehtävään.»

»Tään teenkin Jeesukselle», näitä sanoja koetti Katri soperrella. Mutta väsymys ei hellittänyt, rakot eivät lakanneet kirvelemästä. Yhä useammin oli selkää ojennettava. Katria alkoi tympäistä tämä työ. — Miksi minun täytyy täällä kuumuudessa yksinani rehkii? Miesten työtähän tämä on. — »Tään teenkin Jeesukselle, on helppo tehtävään.» Kukahan tuollaisen laulun on kirjoittanut? Hän ei ainakaan ole tällaista työtä helteessä tehnyt, ajatteli Katri katkerana ja masentuneena.

Päivä kului iltaan. Mutta pellolta palaava Katri ei ollutkaan enää katkera ja masentunut, väsynyt vain ja ihmeellisen nöyrä ja hiljainen. Hän, joka tähän asti ei ollut uskon tiellään mitään vaikeuksia kohdannut, oli tänään kamppailut ensimmäisen Jaakobin paininsa. Hän, joka oli luullut jaksavansa seurata Jeesusta kärsimyksiinkin, sai huomata kyvyttömyytensä kestämään pieniä arkielämän painojakin. Hänen uskonsa ja rakkautensa olivat kestäneet hävettävän vähän.

Opisto-aika oli ollut onnellista, mutta vasta nyt kamppailtuaan ja nöyryttyään

Oli maaliskuinen sunnuntai-iltapäivä. Pohjois-Ruotsissa konserttimatkalla olevaa kuoroamme kuljettava linja-auto pysähtyi pieneen maalaiskirkonkylään. Paikka oli nimeltään Nordmaling.

Joukkomme purkautui ulos autosta raikkaaseen kevätilmaan. Olimme pysähtyneet aivan kirkon aidan viereen. Kylä näytti kauniilta ja rauhalliselta. Vaistomaisesti suuntautuivat askelemme kirkkotarhaan. Siinä seisoi vanha kivikirkko, jonka kuulimme olevan peräisin 1300-luvulta, tuuheiden puiden keskellä. Aurinko paistoi lämpimästi kirkon seinustalle, vaikka oli-kin melkoinen pakkaneen. Jossain lähellä lauloi talitiainen. Seudun yllä lepäsi sunnuntairauha. Ensi kerran matkallamme olimme tulleet näin rauhalliseen paikkaan.

Seurakunnan vanha kirkkoherra, joka oli ollut meitä vastassa ja jonka koko olemus huokui ystävällisyyttä, johdatteli meidät kirkkoon. Eteisessä meille näytettiin suomalaisen Forsman-Koskimies-suvun kantaisän hautapatsasta. Ulkona olimme jo kuulleet, että kirkon vieressä oleva kello-tapuli oli Tornionjokilaakson suomalaisten rakentama. Suomi ja suomalaiset tulivat Nordmalingissa monella tavoin vastaamme. Kirkon sakaristossa oli vielä tykin kuula, jonka venäläiset olivat ampuneet Suomen sodan aikana ajaessaan ruotsalais-suomalaisia joukkoja takaa aina Nordmalingiin asti. Kirkkoherra kertoi myös, että paikkakunnalle oli aikoinaan muuttanut paljon suomalaisia, joten väestössä on täällä paljon suomalaista verta. Nordmalingissa oli myös viimeksi käydyn sodan aikana ollut paljon rovaniemeläisiä evakuoituna. Tiesimme myös, että Nordmaling on Suomussalmen kummikunta.

Ilta-auringon viimeiset säteet valaisivat pientä kaunista kirkkoa, erikoisesti kukin koristettua alttarin tienoota. Tuli mieleen runoilijan sanat: »On hyvä täällä olla mun, saan tuta rauhan siunatun ja vaivain

tunsi Katri saaneensa syvimmän siunauksen. Todellinen rauha, Kristuksen, voit-tajan lahjoittama, laskeutui hiljaa väsy-neeseen sieluun.

E. K.

HELSINGIN MATKALLE

lähdetään seurueena tiistaina t.k. 28 päivänä junalla, joka lähtee Nurmekselta klo 15.20. Perillä osallistutaan Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlaan, jonka runsaasta ohjelmasta mainittakoon erikoisesti evankelisten kansanopistojemme yhteinen juhla. Sitovat ilmoittautumiset viimeistään juhannuksena. Tervetuloa!

Mitä opistomerkkini minulle puhuu.

Vihdoin koitti se päivä, jolloin mekin viime kurssin oppilaat saimme rintaamme opistomerkkin »Sinikilven». Olin sitä hetkeä jo monta kertaa toivonut. Minä ainakin katselin melkein kateellisena entisiä oppilaita, joilla oli tuo merkki rinnassa. En tiedä oikein syytä, mutta ehkäpä tunsin, että sitten vasta oikein kuuluisin opistoperheeseen kun saisin tuon merkin itselleni.

Tulivat sitten toveripäivät. En tiennyt varmaan toteutuisiko nyt toiveeni. Istuimme entiset ja kaikki nykyiset oppilaat pirtissä. Oli kuumaa ja tungosta. Kaikesta huolimatta oli hyvä olla. Tuntui niin elävästi, että Jeesus itse oli seurassamme. Muu elämä oli kuin etäistä unta.

Kesken näitä ajatuksia meidät kutsuttiin toveriliitolaisten joukosta ja toivottujen merkkien jako alkoi. Johtaja kiinnitti pojille ja johtajatar tytöille, samalla saimme jokainen muistoksi raamatunlausheen. Minulle tuli lause: »Katso Jumala on sinun auttajasi, Herra on sinun sielusi tuki.» Ps. 54: 6.

Tuntui ihanalta ja samalla peloittavalta saada tuo merkki rintaansa. Tuli heti mieleeni onko minussa sen kantajaa. Vaikka se on pieni, niin sen merkitys on suuri.

paino rauke». Tuossa pienessä kirkossa ehkä monet meistä kokivat tuon saman silloin sekä myöhemmin illalla siellä vietyssä hartaushetkessä.

Lauloimme ruotsalaisia virsiä ja kuuntelimme ruotsinkielistä saarnaa. Paljonhan emme niistä ymmärtäneet, mutta ymmärsimme sentään jotain: Virsissä ja saarnassa toistui usein sana Jeesus. Siitä me tiesimme, että näillä ihmisillä täällä oli sama usko kuin meilläkin. Siksi meidänkin oli niin hyvä olla tuossa hartaushetkessä. Tunsimme, että Jeesus oli kanssamme täällä, niin kuin kotonakin.

Kun näin kuukausien perästä muistelee vierailua Nordmalingin kirkonkylässä, tulee mieleen jotain herkkää, valoisaa ja lämmintä. Muistamme miellyttävän konsertti-illan ja herkkätunnelmaisen tilaisuuden vanhassa pappilassa Lottien tarjoamalla päivällisellä. Saimme tuntea suurta ystävällisyyttä ja hyvyttä. Ja kun muistamme vanhan kirkkoherran saarnaamassa kirkossa ja seurakuntalaiset hartaina penkeissään, ymmärrämme, että Jumalan sana ja elävä usko Jeesukseen vain voi synnyttää sellaista rakkautta, jota siellä saimme kokea.

K a i s u P i i r a i n e n .

Se velvoittaa meitä taistelemaan »ristin lipun juurella». Jaksaisimmeko me? Olimmekaan kaikki luvanneet sen laulaessamme tunnuslaulumme. »Ja ristinlipun juurella, me taistelemme ilolla. Seuraamme Karitsaa. Jos ilohon hän meidät vie, tai surun alhoon käypi tie, hän meitä johdattaa.»

Merkillä, jonka sain rintaani, on varmasti paljon puhuttavaa minulle itselleni ja myöskin muille, jos sen puhetta vain voisi ymmärtää. Sen tehtävänä on kertoa siitä työstä, minkä Jeesus on meidän edestämme suorittanut kuolemansa kautta ja siitä, mitä hän on tällä työllään saavuttanut.

»Sinikilpi» on saanut suuren ja pyhän tehtävän julistaa hiljaa, olemassaolollaan vain, siitä lunastuksesta, jonka Jeesus on saanut aikaan. Siinä olevat sanat: »Meillä on lunastus» kertovat selvästi, että meillä myöskin, minulla on tämä ihana osa. Mistä sitten tiedän, että nuo sanat ovat totta? Merkin keskellä olevalla ristillä on siinä tärkeä merkityksensä. Risti on niiden sanojen todistajana kertoen, että lunastus hankittiin ristillä. Se ei ole vain koristeena, vaan sen tehtävänä on lujittaa opistomme ihana tunnus, joka on hopeakirjaimin upotettu merkkiimme.

Katsellessa tarkemmin merkkiä ja sen keskellä olevaa ristiä, huomaa hienot säteet rististä joka suunnalle. Niiden tehtävänä on kertoa siitä anteeksiantamuksesta, joka ristiltä säteilee kaikkialle, missä se vain otetaan vastaan. Ne säteet luovat lämpöä ja valoa sydämiimme, kuin keväinen aurinko, joka luo lämpöä maan pinnalle sulattaen lumen ja roudan.

Opistomerkkini tahtoo olla Jumalan lähettinä kertomassa Jeesuksen hankkimasta lunastuksesta ja yhdistämässä meitä suureen toveriliitolaisten joukkoon. Se muistuttaa myös ihanasta opistoajasta ja niistä kalleista hetkistä, joita opistoaikana olen saanut viettää.

Jospa voisin läpi elämäni kuulla mitä opistomerkki tahtoo minulle puhua ja uskoa ja ymmärtää nuo sanat: »Meillä on lunastus!» R a u h a M a r t i k a i n e n .

JUHANNUSJUHLAA

vietetään opistolla perinteitten mukaan t.k. 23—24 päivinä. Tervetuloa opistolaiset ja ystävät joukolla. Varatkaa »eväiksi» myöskin joku Jumalan sana, runo, laulu yms. Palautelkaa mieleen entisiä yhteisiä laulujamme! Niiden kautta Jumala jälleen tahtoo siunata meitä!

Kotiin palattuani.

Oli sateinen syyspäivä kun saavuin opistolle. Talvikausi kului siellä ihmeen nopeasti. Saapui jälleen kevät. Kotiin paluu läheni päivä päivältä yhä lähemmäksi ja toteutui aikanaan. Monet toiveet ja suunnitelmat täyttivät silloin mieleni. Oi jospa nekin toteutuisivat.

On täytynyt erota rakkaaksi käyneestä opistosta ja sen opettajista. Kaivaten muistellen taakse jäänyttä talvikautta. Astelen tuttua tietä pitkin hitain askelin eteenpäin. Näen jo kauemmaksi eräältä kukkulalta kotikyläni. Joki virtaa jo vapaana ja halkoo vihertäviä vainioita. Sen rannalla olevat koivut ja lepät ovat ehtineet jo hiirenkorvalle. Koti tervehti minua jo kaukaa. Se odottaa minua yhtä herttaisena kuin ennenkin.

Sillä hetkellä tuntuu elämä niin oudolta. Ei tiedä mistä oikein alkaisi. Opistotyö on vaihdettava hiljaiseen maalaiselämään. Suunnitelmat olisi pantava täytäntöön. Kevät ehtii yhä pitemmälle ja monet työt odottavat tekijäänsä. Opistossa ollessa olen saanut enemmän innostusta puutarhan hoitoon, mutta miten tuon innostuksen käy kun mahdollisuudet ovat niin vähäiset. Suuremman puutarhan perustamiseen ei ole mahdollisuuksia ollenkaan. Mutta olisihan koti kaunis, jos sen ympärillä olisi vaikkapa pienikin puutarha. — Opisto on tehnyt minuun myös sen vaikutuksen, että tuo ennen »vihaamani» karjanhoito on tullut entistä hauskemaksi. En ole sentään kumpaankaan edellä mainituista niin kiinnostunut, että niitä harrastaisin sen pitemmälle kuin mitä kotona »omiksi tarpeiksi» tarvitaan. Jo ennen opistoon tuloa olin innostunut käsitöiden tekoon. Täällä olen saanut lisää oppia ja taitoakin. Tätä entistä harrastustani en nytkään heitä unholaan. Kankaan kutominen on vasta opistossa ollessa alkanut kiinnostaa, kun sen monimutkainen rakenne on alkanut selvetä. Kutominen on yhtä hauskaa kuin ompeleminenkin. Koetankin ensi kesänä rakentaa omine viisauksineni kankaan. Suurin suunnitelmistani on vielä sentään mainitsematta. Kotiin päästyäni liityn jälleen tuohon tutuksi käyneeseen K.V.S:n Kirjeopiston oppilasparveen. Niin saan taas viettää monet hupaisat illat opetuskirjeiden parissa. Vaikka kirjeopistossa opiskelu vaatiikin enemmän sitkeyttä ja voimia kuin opiskelu koulussa, on se silti mielenkiintoista. Opetuskirjeiden tehtävät ovat joskus visaisiakin, mutta silti hauskoja. Toisten oppilaiden saavutukset an-

tavat yhä enemmän innostusta yrittämään entistäkin paremmin. Edessä häämöittää todistus, joka on palkka ahkerasta aherruksesta. Tänä talvena on seurakuntasisar perustanut kotikylälleni ompeluseuran Japani-lähetysten hyväksi. Olen suunnitellut liittyä tämän seururan todella toimivaksi jäseneksi. Seura kokoontuu aina joka toinen torstai edellisellä kerralla sovittuun kokoontumispaikkaan ja sen toiminta on ollutkin vilkasta.

Jumalan antamin voimin yksin voivat suunnitelmani toteutua nyt. Eikä Hän niitä pyytävältä kiellä.

Aino H.

Tervehdys toveriliittolaisille!

2 Kor 4: 16—17.

Varmaan Sinäkin olet joutunut kokemaan monenlaista ahdistusta elämässäsi opistosta lähdön jälkeen; ehkä joskus niin vaikeaa, että olet aivan uupua sen painon alle. Omalla kohdallani olen joutunut usein tälle paikalle. Yksinäisyyden paino on ollut ahdistavimpia, mitä olen kokenut. Kaipaus hyvien toverien pariin ja opistolle on ollut arvaamattoman voimakas. Kun viime talvena suunnittelin lähtöä toveripäiville, ja sitten näyttikin siltä, että suunnitelmat raukeaisivat, olin aivan masentua. Niin ei kuitenkaan lopulta käynyt, kiitos siitä Taivaan Isälle! Siellä toveripäivillä sain taas nähdä, miten pieniä minun ahdistukseni ovat verrattuina niihin, mitä Jeesus on saanut kestää. Ja kuitenkin — vielä lähtiesänikin kapinoin. Miksi minun täytyy mennä yksinäisyyteeni ja kiusausten keskelle?

Askettäin olen kuitenkin alkanut nähdä asemani uudella tavalla saadessani vastauksen erääseen kirjeeseen. Ehkä onkin niin, että Jumala tahtoo kasvattaa minua ja antaa uskonelämälleni »kokeita ja harjoitustehtäviä». Ehkä Hän tahtoo opettaa minua ulkonaisten tukien puuttuessa nojaamaan yksin Hänen Sanansa ja Henkensä ainoaan kestävään tukeen. Minun olisi opittava, etten ole yksin niin kauan kuin Jeesus on kanssani, vaikka ulkonaisesti minulla ei olisikaan kehtään samoin ajattelevaa.

Siksi pyydän tyytyä Hänen antamiinsa vaikeuksiin, että »vaikka ulkonainen ihminen minussa olisikin ahdistettuna, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuisi» ja että voisni koko elämäni antaa Hänen käytettäväkseen.

Olen tänään saanut uutta kehoitusta useammin muistamaan niitä, jotka ovat elämässä jääneet niin paljosta osattomiksi. Kävin muuttamien ystävien kanssa, joita uskon nyt Jumalan antavan minulle sikäli kuin Hän näkee hyväksi, tervehtimässä erityisesti niitä, jotka ovat ajallisesti »vähemmän saaneet». Koetimme heikoilla kyvyillämme laulaa heille ja näimme kuinka useimmat heistä olivat tämän johdosta iloisia ja miltei onnellisia. Käy Sinäkin tällaisten ihmisten maailmasta oppimassa ja heitä palvelemissa. Rukoilla ainakin voit heidän puolestaan, ja voit Sinä muuttakin, jos vain tahdot.

Toveripäivämme.

Katkaisemattomat siteet yhdistävät toveriliittolaisia opistokotiin. Iloiten he aina rientävät tervehtimään rakkaaksi käynyttä opistoa ja sen opettajia. Se nähtiin jälleen tänä keväänä, kun opistokoti sai taas koota heitä kurkihirtensä alle toveripäiviä viettämään.

Oli jo huhtikuu, palmusunnuntain aatto ennenkuin tämänvuotisten toveripäivien alkajaishetki koitti ja juhla-asuinen pirtti kaikui entisten ja nykyisten kasvattiensa laulusta. Aluksi johtaja lausui muutaman sanan, jonka jälkeen opistolainen Hilikka Kontturi piti puheen toivottaen nykyisen kurssin puolesta vanhemmat opistosiskot ja -veljet tervetulleiksi. Nyt kajahutti kuorommeikin tervetuliaislaulunsa. Tämän jälkeen astui veistonopettaja Urjanheimo esiin puhuen niistä monista kiitoksen aiheista, joita meillä oli kokoontuneina yhteisiä toveripäiviä alkamaan. Sitten eri kurssien oppilaat esittäytyivät tuoden oman tervehdyksensä, joitten välillä yhteisesti laulettiin säkeistö Siionin Kanteleesta.

Ensimmäinen ilta oli kokonaan toveriliittolaisten oma ilta. Silloin meillä oli yhteinen Herran Pyhän Ehtoollisen vietto. Johtaja puhui velvoittavasti tämän keväisille rippilapsilleen. Heillä oli suuri juhlapäivä: he uudistivat kasteenliiton ja antoivat lupauksen Jumalalle. Me kaikki saimme sinä iltana tuntea Kristuksen veren voimaa. Kun katuvin polvistuimme Herran pöytään rikkomuksiamme anteeksi-pyytäen, saimme käydä armolähteelle ja ammentaa voimaa elämän ankaraan taisteluun. Tunsimme, että Herra oli lähellä.

Vielä tahtoisin sanoa Sinulle, joka ehkä olet kiusausten keskellä lannistumaisillasi ja ajatukset taistelusi luovuttaa. Vaikka maaiima tuokin jonkinlaista iloa ja onnea, se on lyhytaikaista ja pettävää. Tiedän sen omasta kokemuksestani, kun olen nauttinut sen tarjoamista iloista, mutta kokenut myöskin katkeran pettymyksen siellä. Siksi älä etsi iloasi sieltä. Vain Jeesus sen yksin antaa. »Muista siis, mistä olet langennut — tai ehkä juuri lankeamassa — ja tee parannus!» Ilm. 2: 4, 5.

»Rakas Jeesus, sä anteeksi annoit epäuskoni, harhani nuo, ja sä niin minut, niskurin kannoit pyhän, kallihin ristisi luo. Siten näin, miten syntini Sulle verikuoleman kauhean toi, ja mä näin: sifen kuolosi mulle elon armosta lahjaksi soi.» SK 559: 10.

Hanna Tervonen.

Tänä iltana saimme vielä me tämäntalviset opistolaiset rintaamme opistomerkin. Tuo hetki oli juhllallinen ja hartaana kohosi rukous Jumalan puoleen, että Hän antaisi rohkeutta meille sinikilven kantajina. Meille merkin saaneille lausui nyt Siiri Tolvanen runon ja entiset toveriliittolaiset lauloivat. Tästä illasta tuli monelle opistokauden mieliinpainuvin muisto.

Palmusunnuntain jumalanpalveluksessa saarnasi pastori Eino Honkanen ja liturgina oli johtajamme. Päiväjuhla oli tällä kertaa Haikolan opintokerhon järjestämä. Sen alkoi Pertti Kokki tervehdyspuheella ja senjälkeen esitti Laura Kemppinen lausuen kärsimysvirren N:o 49. Saimme sitten kuulla mielenkiintoisen esitelmän rakkaan virsikirjamme vaiheista, jonka piti rouva Anna Urjanheimo. Tähän juhlaan oli vieraaksi saapunut Helsingistä Evankeliumiyhdistyksen opintokerhotoiminnan ohjaaja maisteri Viiri Hakkarainen. Hän selosti opintokerhotyötä innostuttaen meitä toimintaan. Lopuksi kertoi pastori Vaalgamaa varjokuvien kotimaastaan Liivistä. Toveriliiton vuosikokouksessa aika kävi vähäksi; siellä saimme mekin tämän talven oppilaat olla jo toveriliittolaisina mukana.

Päättäjäsillanviettoon oli pirttimme jälleen koonnut runsaasti väkeä. Saimme kuulla monia antoisia puheita, joita pitivät khra Koivisto, maisteri Hakkarainen, pastorit Honkanen, Vaalgamaa, Ukkonen ja Salomaa. Kaunista yksinlaulua esitti past. rouva Ukkonen. Lausuntakuoron numero, Pohjanpään »Ristiretkeläiset» oli vaikuttava. Kuoromme lauloi myöskin useita lauluja. »Yhtehenkö tulla saamme tuolla puolen Jordanin» nousi sydämen pohjasta. Aika oli kulunut nopeasti. Mutta vielä saimme juhlan päätyttyä ja yleisön poistuttua me toveriliittolaiset jatkaa päivällä keskenjäänyttä neuvottelua. Tähän tilaisuuteen ennätti vielä myöhäiseltä junalta pastori J. Mäenpää, joka lopuksi vielä puhui meille uskon kilvestä, jolla voidaan sammuttaa kaikki pahan palavat nuolet.

Hauskaa oli uusien toveriliiton jäsenten tutustua edellisten kurssien oppilaisiin ja tuntea kuinka paljon meillä oli yhteistä. Virkistettiin, saatiin uutta intoa ja rohkeutta. Olemme nyt hajanaisena toveriliittolaisjoukkona, mutta sinikilpemme tunnus yhdistää tälläkin hetkellä. Meillä kaikilla on lunastus. A. H.

PUHUVIA MUISTOJA.

Juhannusjuhlien ja Helsinginmatkan lähestyessä varamme tilaa parille aikaisemman retken muistelmalle.

Toveriliittolaisille.

Yhdyimme rannoilla Pielisen veen Haikolan helmahan herttaiseen, keskikesän valtavaan valoon, Jumalan tulien paloon.

Kohtavaaran kalliolla kajahti jälleen juhannusjuhllilla sinikilpisten nuorten tunnuslaulu. Runsaslukuinen joukko Haikolan kasvatteja kokoontui pyhien muistojen pariin ja Jumalan tulien valoon. Jokaista odotettiin. Jokaista poissaolevaa kaivattiin. Samalla kun täytti sydämet yhteinen ilo Jumalan suuresta lahjasta Jeesuksessa, josta kirkassilmäinen nuori joukko lauluin, puhein ja tervehdyksin todisti —, samalla tuska raastoi rintaa. — Yhteinen hätä siitä, missä ja millaisilla juhannustulilla ovat ne, joiden paikka juhlille kokoontuneen opistoväen ketjussa on tyhjä? — Eihän vain kenenkään osalle liene tullut Deemaksen kohtalo. »Tähän nykyiseen maailmaan rakastuneena» jätit opistokodin, sen juhlat, sen toverijoukon. Jos niinkin olisi käynyt, kuule! Isän silmät seuraavat Sinua. »On silmä kirkas, mi seuraajaapi sua lapsi kaukana kodistas. On korva tarkka, mi kuunteleepi, sun avun huutoas ainiaan.» — Kipeästi koskee opettajiesi ja toveriesi sydämeen, jos sinä alat vieraantua taivaallisista ja kiinnittää sydämesi maallisiin. Vielä kipeämmästä koskee Vapahtajan sydämeen, jos Sinä irroitat kätesi Hänen rakastavasta kädestänsä.

»Onko Herrasi rakkaus arvoton ja lahjansa tyhjää vain?» —

Jeesus odottaa Sinua luoksensa sellaisena juuri, kuin olet.

Väsyneenä, tappiolle joutuneena, langenneena saat käydä luoksensa. Sinikilpesikin muistuttaa: »on lunastus. Syntien anteeksisaaminen Hänen armonsa rikkaiden mukaan». — Älä jää katselemaan itseäsi — »katso Kristuksen rakkaus ihmeellisin sua ristillä kohdannut on». — Katso Häneen!

Toveripäivät ja juhannusjuhlat ovat sellaisia juhlia, joilla jokaisen toveriliittolaisen läsnäolo on erittäin tärkeä.

Matkamuiistoja.

Kevät oli luonnossa, samoin kuin meidän kansanopistolaisten mielissäkin silloin, kun kauan odotettu opintomatkamme alkoi. Se oli nyt järjestynyt työkauden päätteeksi. Kolme opettajaa ja melkein kaikki oppilaat olivat mukana, vain muutamalla oli niin kiire muualle, ettei päässyt mukaan.

Oli jo iltapäivän puoli, kun juna lähti kiidättämään meitä etelää kohti. Täällä päin moni meistä oli ensimmäistä kertaa. Vaunun ikkunasta näkyi taloja, järven selkiä, saaria ja salmia. Koivutkin jo vihersivät, ja joku peltomies yritteli kevättöitä. Väillä lauloimme ja mieli oli vireä ja täynnä odotusta.

Pian olimme matkamme ensimmäisessä pysähdyspaikassa, Lieksassa. Kaikille tuttu rovasti Tammio oli meitä vastassa. Hän johdattikin meidät ensimmäiseksi Lieksan kauniiseen kirkkoon, johon saimme hänen opastuksellaan tarkemmin tutustua. Vierailimme hänen pappilassaankin, minne oli pyrittävä vuolaan joen yli. Hänen japanilainen pukunsa oli meistä monen muun nähtävän ohella mielenkiintoisin. Illalla meillä oli yleisöjuhla Lieksan seurakuntatalolla. Siellä monet meistä viettivät yönäkin, ja seuraavana päivänä matkamme taas jatkui.

Pysähdyimme Joensuuhun muutamiksi tunneiksi katselemaan sen nähtävyyksiä, mutta pääkaupunkiin oli jokaisella kiire. Nyt saimmekin oman vaunun, jolla matkamme jatkui. Vaikka se oli vain päivävaunu, nukuimme silti, väsyneitä kun olimme, mikä mistäkin parhaan paikan löysi, tavarahyllyillä, penkeillä, joku taisi olla penkin allakin. Ei tämä matkustami-

---

Ja lopuksi: »Pois maailman pyörteitten pauhusta lähden. En ikuista tuhlaa mä hetkisen tähden. Mun heikot on voimani. Raskas on tie. Siksi auta, oi Herra ja johda ja vie. Mua kotihin kannan, kuin sairasta lasta. Vie rauhaasi maailmasta rauhattomasta.»

Oili Pennanen.

nen ollenkaan tympäissyt; hauskaa se päinvastoin oli, melkeinpä kodikasta. Lahden sivuutettuumme ei kukaan enää tainnut nukkua. Katselimme isoja viljelyksiä ja odotimme saapuvamme Pohjolan »valkeaan kaupunkiin».

Sunnuntai oli ehtinyt jo sivu puolen päivän, kun oltiin perillä. Mutta ei tämä kaupunki valkealta näyttänyt, harmaalta paremminkin, jostain paistoi mustaakin. Silmät pyöreinä katselimme ympärillemme. Harva meistä oli Helsingiä ennen nähnyt. Jylhän kolkko oli ensi vaikutelma. Pääsimme pian majapaikkaamme, ja mieluista oli levittää vuoteet lattialle ja nukahdattaa runsas tunti siitä huolimatta, että junnassakin oli nukkuttu. Enempää ei ollut aikaa, sillä meidän oli ehdittävä Lutherin kirkkoon harjoittelemaan illan esiintymistämme varten. Vaikka meitä kovin peloittikin, lienee ohjelmamme sentään onnistunut kohtalaisesti. Tämän jälkeen oli yön lepo hyvin ansaittu ja tarpeen.

Aamulla odottelimme mielenkiinnolla, minne meidän matkamme ensiksi suuntautuisi. Ratkaisu kallistui Suomenlinnan puolelle. Laivamatkakin oli monille uutta, ja lyhyt matkahan se vain olikin, joten ei kylmä merituulikaan ehtinyt meitä haitata. Ihmetellen ja kunnioituksella katselimme kolkkoja muureja, mutta samalla ihailen saaren kauneutta. Oli sieltä hyvä näköala merellekin, mistä ei toista rantaa näkynyt. Nälkä oli katsellessamme tavoittanut meidät ja kiirettä saimme todella pitää ehtiäksemme syödä, mitä Linna-kahvilasta eteemme onnistuimme saamaan, ja sitten laivaan. Miten lienevät viimeiset päässeet laidan yli, mutta laiva oli irtautumassa laiturista, kun he pääsivät mukaan. — Me, tytöt, kävimme sitten johtajattaren kanssa diakonissalaitoksella, missä meille selostettiin laitoksen tarkoitusta ja toimintaa ja näytettiin jotain siitä. — Vielä ehdimme uudelle merimatkalle samana päivänä Korkeasaareen. Siellä, jos missään, oli merkillistä nähtävää: pikku apinoita, karhuja sekä suuria että pieniä, kaikki tuntuivat tottuneen

uteliaisiin katselijoihin ja odottavan saavansakin jotain. Mutta oli monia sellaisiakin eläimiä, jotka eivät olisi välittäneet meistä enempää kuin muistakaan, olivatpa jopa kiusaantuneen näköisiä. Riikinkukkoakin me turhaan suostuttelimme esittelemään upeaa asuaan. Päivän jo painuessa mailleen palasimme vihdoon majapaikkaamme.

Seuraavana aamuna toisia olisi nukkutanut, toiset taas olivat jo varhain valppaina lähtemään liikkeelle. Saimme aluksi nähdä hautausmaiden kauneutta, joka oli tosiaankin näkemisen arvoista, mutta siltä retkeltä palatessamme jotkut joukostamme jo ekysivät muutamiksi tunneiksi, ennen kuin jälleen tavoittivat meidät. Ehdimme välillä käväistä Yleisradion ihmeitä oppimassa. Kansallismuseossa »eksyneet» tapasimme; olivat he meitä kyselleetkin, mutta missään ei tiedetty meistä. Siellä museossa vasta oli nähtävää, ihmeellistä ja mielenkiintoista. Oli kuin menneet sukupolvet olisivat kertoneet elämästään, työstään ja taisteluistaan. Olisi siellä aikaa tarvinnut paljon enemmän kuin oli mahdollista viipyä. Mutta meidänhän piti ehtiä eduskunnan täysistuntoon. Olisi sielläkin kauemmin kuunnellut, mutta Stadioniakaan ei voinut jättää käymättä. Ja kun sitten vielä pistäydyttiin lähetysmuseossa ja sieltä uimahalliin, oli muutamien mielestä vihdoinkin osattu päivän parhaaseen käyntipaikkaan. Myöhäiseksi ehti jo päivä palatessamme majapaikkaamme, mutta eipä tänä iltana enää ollut nukkumaan menoa, vaan junan lähtöä vain odoteltiin. Saimme kuitenkin vielä illan myöhäisinä hetkinä olla yhdessä rovasti Rapelin kanssa. Yhdessä siinä laulettiin odotellen lähtöaikaa. Kenenkään ei kuitenkaan tehnyt mieli jäädä kaupunkilaiseksi. Maalta me tunsimme clevamme ja sinne palasimme oikealle paikallemme!

Vihdoin puolen yön tienoissa lähti juna, johon vaunumme oli liitetty ja jossa me jo taisimme olla unten mailla. Aamupäivällä olimme Tampereella, missä saimme käydä tutustumassa puuvillatehtaaseen ja kau-

Olen ilokseni kuullut,

että Pohjois-Karjalasta ja Kainuusta varustautuu taas ystäväjoukko lähtemään Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlille. Toivotan täten Teidät, Nurmeksen seudun evankelisen kansanopiston ystävät ja oppilaat sydämellisesti tervetulleiksi yhteisille juhlillemme! Helsingissä tavataan! „Meillä on lunastus“.

Ystävyydellä

TOIVO RAPELI.

OPISTON KUULUMISIA.

Jumalan siunausta rukoillen muistellemme viime kurssiamme, joka on nyt vuorostaan liittynyt entisten opistolaisten yhä kasvavaan joukkoon. Vaikka te kaikki olettekin yhteisesti mielessämme ja joku erikoisine vaikeuksineen enemmän kuin toiset, niin sittenkin aina viimeksi lähteneet ovat ajatuksissakin kuin »päällimmäisinä». Heillä ovat opistoaikaa lähinnä seuraavat kokemukset taisteluineen juuri nyt koettavina ja kestävinä. Ja sitä me hartaasti rukoilemme, että te kestäisitte, sillä tästä juuri riippuu niin paljon. Jos tienne lähtee tästä viemään alas-

pungin nähtävyyksiin. Illalla oli Luther-talolla tamperelaisille järjestämämme opistojuhla. Vielä oli jakettava suorittaa ohjelmaakin, vaikka kieltämättä jo uuvutti aikalailla. Juhlalta saimme kuitenkin itsekin evästä edessä olevalle paluutaipaleelle. Pian olimme taas vaunussamme, ja matkamme jatkui huolettomasti. Vaunumme vaihdettiin Haapamäellä vain toisen junan mukaan ja Jyväskylään sivuutettiin monen levätessä pois uupumustaan. Vasta Joensuussa meidän oli lähdettävä vaunustamme ja vaihdettava pohjoiseen lähtevään junaan.

Helsingissä ja Tampereella oli jo joku joukostamme eronnut, mutta nyt alkoi varsinaisesti matkamme haikein taival! Miltei jatkuvasti kaikui laulumme, joilla hyvästelimme kotipaikoilleen jääviä opistotovereitamme. Tällaisena yhtenäisenä joukkona emme enää toisiamme tapaisi, sen tiesimme, ja se painoi väkisinkin leimansa mielialoihimme. Siksi oli turvallista erota taivaallisen Isän huomaan.

Helka Haverinen.

VIHITTYJÄ:

talousopettaja Lyyli Hietanen
maanviljelijä Otto Kortelainen

Anja Sarkkinen (47—48)
Vilho Voutilainen

KIHLOISSA:

Laina Pulkkinen
Mikko Piirainen (46—47)

Jumalan siunausta elämänne vaiheisiin!

päin, sellainen onneton suunta saattaa muodostua pitkäaikaiseksi, ehkä pysyväksikin.

Muistatko, kuinka eräänä iltana tunsimme elävästi tarvitsevamme toveriliittolaisien todellista yhteyttä Jumalan edessä, ja kuinka päätimme saada päivittäin aikaa hiljaiseen hetkeen, jolloin siirtäisimme syrjään muut ajatukset muistaaksemme toisiamme esirukouksin Taivaallisen Isän edessä. Tiesimme kyllä, ettei se tulisi itsestään toteutumaan, vaan kysyisi päättäväistä taisteluakin tämän tärkeän asian puolesta. Miten olet onnistunut? Millaisia kokemuksia sinulla olisi kerrottavana? Kerro joskus niistä!

Kevät on täällä opistolla kulunut kiireisen työn ja jännittävän odotuksen merkeissä. (Maila ja Elsa ovat täällä oikein todenteolla työskennelleet opiston hyväksi.) Sääet ovat olleet lupaavia. Eniten mieltä jännittävää on kuitenkin ollut suurten rakennussuunnitelmien edistyminen. On tutkittu monia ehdotuksia ja samalla suunniteltu itsekin, millainen opistorakennuksestamme pitäisi tulla. Rakennuksen varsinainen suunnittelija, arkkitehti Lankinen Lahdesta pistäytyi itsekin täällä rakennuksen paikkaa katsomassa. Rakennusaineitten ja monien tarvikkeiden samoin kuin varsinaisen työnjohdon vuoksi on neuvoteltu paljon. Ja suurimpia ratkaistavia on ollut varmaankin rahoituskysymys, jonka kehittymistä olemme todella jännityksellä seuranneet. Edelliset selviävät pakostakin ennenpitkää, mutta tämä viimeksi mainittu tulee kysymään työtä ja vaivaa vielä kauan. Meidän on kuitenkin aina muistettava, että nykyiset mahdollisuutemme ovat Jumalan lahjaa meille. Siksi otamme kiitollisina myöskin niihin liittyvät tehtävät, olkootpa työtä ja uhrauksiakin vaativia, tietäen elävämme suurten tapahtumien ja hartaitten odotusten täyttymisen aikaa.

Tahdothan olla sinäkin osaltasi mukana tässä työssä! Siihen sinua kutsumme, ja aikaan saat omia erikoistehtäviäkin.

Juhannusjuhlamme ovat aivan ovella. Odotamme teitä, toveriliittolaiset, tänne suurella joukolla. Opiston kesäinen luonto on parhaimmillaan. Tulkaa taivainen siunaus mukananne. Tuokaa jokin Jumalan Sana tullessanne. Siten voimme varustautua viettämään Suven juhlaa, ja saamme siitä eniten.

Ja sitten lähdemme Helsinkiin! Opinnotamme on nyt yhdistetty juhlamatkaan Evankeliumiyhdistyksen vuosijuhlille pääkau-

Vihdoinkin Nurmeksen seudun evankelinen kansanopisto saa oman opistorakennuksen! Tänne se kohoaa Pielisen rannalle kauniiseen opiston niemeen!

Tehtävä on suuri ja vaativa, ja se kysyy varoja kaikkiaan ehkä 20 miljoonaa, mutta se on ennen kaikkea Jumalan lahja meille. Se on vastaus rukouksiimme, ja Hänellä on varmasti myöskin tähän tarvittavat

varat. 5 miljoonaa olemme saaneet lahjaksi ulkomaisista varoista. Sen mitä vielä tarvitsemme, Hän siunaa meille, jos emme vain jää toimettomiksi.

Opistollamme on ystäviä lähellä ja kauempana. Heidän rukouksensa kutsuvat Jumalan apua tähän työhön, ja moni heistä on varmaan altis antamaan jotain omastaankin suuren päämäärämme toteuttamiseksi.

punkiin. Sinne kokoontuu sisaropistojemme nuoria joukolla erikoiseen kansanopistojuhlaan, joka sisältyy juhlapäivien ohjelmaan. Siellä tapaamme varmaan viimetalven tuttu-jakin. On rohkaisevaa nähdä, ettemme sittenkään ole yksin, vaikka olemmekin kovin hajallaan. Matkan järjestelyn kannalta on muistettava, että ilmoittautuminen on sitova, sillä matkaliput ostetaan sen perusteella valmiiksi. Jos suinkin on mahdollista, koetamme saada oman vaunun ainakin Joensuusta eteenpäin. Seurueena matkamme tulee kaikkein halvimmaksi. Mukaan on syytä ottaa huopa. Evästä tietysti tarvitaan. Juhlapaikalla on kyllä ruokatarjoilu, joka on edullisempi kuin ravintolaruokailu, mutta omat eväät ovat vähentämässä matkamenoja. Kannelta tarvitsemme jo matkalla. Lähtö tapahtuu t.k. 28 päivänä junaalla, joka lähtee Nurmeksesta klo 15.20. Siihen junaan on kaikkien seurueen jäsenten tultava ja yhdessä koko matka tehtävä, muuten ei seuruelippu kelpaa. Matkalle ilmoittautuminen oli siis tehtävä viimeistään juhannuksena!

Opistomme IX työkausi

alkaa, jos Jumala suo, lokakuun 20 päivänä. Hakemukseen liitetään papintodistus, jäljennös viimeisestä koulutodistuksesta, myöskin lääkärintodistus. Pääsyvaatimukset: työllä 16 v., pojilla 17 v. ikä ja kansakoulun oppimäärä. Opistokustannukset tulevat ehkä vähän viime vuotisia halvemmiksi ja siinä tapauksessa huomattavastikin, jos valtion avustusta vähävaraisille lisätään, kuten nyt hartaasti toivomme. Hakemukset lähetetään os. Kansanopisto, Kohtavaara.

Entiset opistolaiset! Neuvokaa seuraajianne ajoissa varmistamaan pääsynsä opistoon. Neuvokaa heitä myöskin tulemaan Jumalan siunausta pyytävin mielin!

Jumalan siunausta odottaen pidämme mielessämme pyhät matkat.

Opistoterveisin

Toivo Salomaa.